

به نام خدا

متن ادبی:

«پراکندگان مجموع» در گرد شمع محمد(ص)

«قلب» در معنای قرآنی، مرکز عواطف است. موجودیست که درک می‌کند، می‌اندیشد، دوستی و دشمنی می‌کند و برای آدمی تصمیم می‌گیرد. و شاید بتوان ادعا نمود منظور از قلب، همان روح و نفس آدمیست که تجلیگاه همه صفات عالی و رذائل انسانی است؛ فلذا این قلب است که می‌تواند مبدا ظهور انقلاب و منشا تغییر و تحولات در فرد و جامعه گردد.

به روزگار و زمانه‌ای زیست می‌کنیم که بشر هزاره سوم در تکرر رذائل و گسل‌ها و گسست‌ها اخلاقی بسر می‌برد. قلب‌ها در سکون و انجماد، و سرها در گردابِ گریبان فرو رفته است. باری در این هیمنه پُرطمطراق فناوری و سرگردانی در خیالات نارس؛ نسخه نجات نوع بشر، در اتصال و اتکا به منبع لایزال فیض الهی، و در پرتو تمسک به آموزه‌های اخلاقی و سلوک رسول مهربانی‌ها نهفته است.

ما پراکندگان مجموعی هستیم که در تکدرِ خاطر، در تکثریم؛ و در ظهور انقلابِ درون، در حداقل. ما باید در چنبره زلف یار و چتر مهربانی و آموزه‌های معرفتی و اخلاقی بهترین نوع بشر محمد مصطفی(ص) جمع گردیم.

آری؛ محمد(ص) بهترین پناهگاه و نسخه نجات بشرِ عصیانگر و رمیده از فناوری و فرو رفته در تنهایی است. محمد(ص) قلب این اجتماع، و بسامد مهربانی و گرانیگاه نجات آدمیست. نسخه نجات بشر در نجات قلب آدمیست؛ و قلب آدمی قرارگاه قداست و قوت و قدرت اوست؛ و محمد(ص) چونان فرماندهی در قرارگاه قلب آدمی، محور و مبدا انقلاب است.

محمد(ص) شمع خلقت و مرکز ثقل اجتماع آدمیان است، و آدمیان چونان پروانه‌ای در گرد این شمع در هروله و چرخش است. ای محمد(ص)، قدر یقین، شکوه بندگی را در طواف و تبعیت از طریق تو می‌دانیم، و تو نماد و نمود نجات و تجلیگاه بهشت خدا برای این پراکندگان مجموعی.